

LISA
JACKSON

NOC
PŘEDTÍM

LISA JACKSON

NOE

PŘEDTÍM

2014

Copyright © 2003 by Susan Lisa Jackson
Translation © 2014 by Marie Čermáková-Frydrychová
Cover design © 2014 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE NIGHT BEFORE,
vydaného nakladatelstvím Zebra Books, New York 2003,
přeložila Marie Čermáková-Frydrychová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Zuzana Řeháková
Korektura: Milena Nečadová
Sazba písmem Palm Springs: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v únoru 2014

ISBN 978-80-7303-967-7

PODĚKOVÁNÍ

Ráda bych využila této příležitosti a poděkovala Bucky Burnsedovi, tiskovému mluvčímu policie v Savannah, který mi pomohl najít správný směr. Byl neocenitelným rádčem, zodpověděl mi řadu otázek a upozornil mě na některé chyby. Bohužel jsem si pro účely této knihy musela poněkud upravit policejní předpisy, prostředí i standardní postupy, aby měl příběh odpovídající spád.

Jako vždy mi při psaní samotném pomáhala spousta lidí. Někteří dělali rešerše, jiní četli, další vypomohli s kancelářskou prací a někteří i s psychickou podporou.

Můj dík si zasluhují Nancy Berlandová, Kelly Bushová, Nancy Bushová, Matthew Crose, Michael Crose, Alexis Harringtonová, Ian Kavanaugh, Arla Melumová, Ken Melum, Ari Okano, Betty a Jack Pedersonovi, Sally Petersová, Robin Rue, John Scognamiglio a Larry Sparks. Pokud jsem na někoho zapomněla, upřímně se omlouvám. Všichni jste skvělí!

PROLOG

Pomozte mi!

Měl těžkou hlavu, mysl zakalenou.

Oči mu slzely.

Nemohl se hýbat.

Uvažoval zmateně, útržkovitě. Nesouvisle.

Něco je špatně... strašlivě špatně.

Škoda, že nedokáže přemýšlet. Kdyby se tak mohl soustředit na něco jiného než na bolest, která se mu zařezávala do mozku jako stovky žiletek.

Umírám! Pomozte mi někdo!

Ze všech sil se snažil zavolat o pomoc, ale jazyk ho neposlouchal, takže ze sebe nedokázal vymáčknout víc než příšerný mečivý zvuk. Ležel ochablý na svém psacím stole... přinejmenším si myslel, že je to jeho stůl. S obtížemi pomrkával, snažil se zaostřit, jenže zde nebylo dost světla a tmavé obrysy viděl rozmazaně, jako by se na svět díval zamlženým širokoúhlým objektivem.

Jak se sem dostal?

Nemohl si vzpomenout. Vycítil však, že se právě probral...

Ne... tak to není... přišel sem vyřídit nějaké papíry... ano... ale pak... *pak co?*

Caitlyn. Šlo o Caitlyn a rozvod! Jenže proč nemůže hýbat rukama? Nebo nohama? Vlastně... jakoukoli částí těla, krucinál! Zmocnila se ho panika. Snažil se víc. Nepohnul jediným svalem. *Ježíšikriste, co se to děje?*

Hrála hudba. Tiše. Vážná hudba. Barokní. Skrytými reproduktory rozmístěnými v pracovně se linula skladba, kterou nepoznával.

Co to má sakra znamenat?

Soustřeď se. Uklidni se. Hlavně žádnou paniku. Jsi v pracovně ve svém domě v Savannah... u stolu... a na rohu pracovní desky je telefon, na místě, kde býval vždycky...

Proč se teda nemůžu ani pohnout, do hajzlu?

Mysl mu pročísala obava, a přesto cítil obrovskou letargii, jako by se směl odevzdat temnotě, objevující se na okrajích jeho zorného pole. Čelo se mu orosilo potem, nicméně nedokázal zvednout ruku, aby si krůpěje otřel. Za sebou uslyšel kroky... nebo si to myslel. Výborně. Je tady člověk, který mu pomůže.

Nebo... také ne.

Hrůzou se mu zježily vlasy. V krvi mu divoce koloval adrenalin.

Ať se snažil sebevíc, nedokázal otočit hlavou. Proč? Onemocněl? Je omámený? Zdá se mu to? Žaludek mu sevřela nevolnost. Jak si to způsobil? Co provedl? Kdo je to sakra za ním?

Nikdo. Není tam nikdo. Žádné zosobněné zlo, pro Kristovy rány! Hrabe ti! Dej se do kupy! Telefon! Kdyby dokázal natáhnout ruku po telefonu a vytočit číslo policie... Jenže ruka se nepohnula. Ztěžkla... nereagovala.

„Joshi?“

Sevřelo se mu srdce, ale tělo se nepohnulo.

Hlas byl tlumený. Pozměněný? Nebo se mu to zdá?

Znovu se napjatě soustředil, aby pohnul hlavou.

A znovu se mu to nepodařilo.

„Joshi? Slyšíš mě?“ Hebký hlas. Svůdný. A smrtící.

Někdo ho volá. Možná mu přišel na pomoc, zachrání ho. Jeho naděje však vzápětí pohasly. Pokud by mu někdo chtěl pomoci, asi by spěchal. Celá situace je až moc divná, krucifix! Jestli je opravdu někdo s ním a není výplodem jeho fantazie, pak je to nepřítel, který ho našel.

Bůh mi pomoz.

Zápěstí mu sevřely chladné prsty. V duchu nadskočil leknutím. Tělo se mu ani nepohnulo.

Kdo se ho sakra dotýká na vnitřní straně paže? Kontroluje mu tep? Vypadá snad Josh jako mrtvý? Nemohl otočit hlavou, nedokázal ji zvednout ze stolu, aby zjistil, kdo ho ošetřuje kdesi těsně mimo zorné pole jeho periferního vidění. Nějaký doktor? Ach, prosím, panebože.

Najednou ho přímo do očí bodlo ostré světlo, jako by ho někdo prohlížel a kontroloval reakci zorniček. Josh se zoufale sna-

žil něco rozeznat a nahlédnout za hranice ostrého jasu, který se mu propaloval rovnou do mozku, v naději, že zahlédne toho, kdo drží v ruce miniaturní baterku. Jenže nikoho neviděl, jen matný obrys prstů v latexových rukavicích a nepatrný proužek cigaretového kouře.

Pro boha živého, přestaň mě děsit a odvez mě do nemocnice!

Maličká oslňující baterka zhasla. Obklopila ho temnota a viděl hůř než předtím. V mysli mu stále zářily jasně svítící prstenice. Ještě více ochabl a převrhl prázdnou skleničku, která se převrátila a kutálela po stole, až s tlumeným bouchnutím dopadla na koberec. Chladné prsty mu masírovaly zápěstí a nezastavovaly se, ale on je téměř necítil, jen taktak zůstával při vědomí.

Jsem naživu, ty idiote, nevidíš? Odvez mě do nemocnice! Jenže slova mu uvízla hluboko v krku, nedokázal je ze sebe vymáčkout, nemohl přinutit jazyk k pohybu. Jediné zvuky vydávaly hodiny tikající v hale, vítr venku, jehož šepot k němu doléhal francouzským oknem, které nechal dokořán, a také bušící srdce. Jenže namísto divokého a zběsilého rytmu mu srdce bilo líně a stejně pomalu mu fungoval i mozek. Srdce vůbec netlouklo jako zvon, což by v případě takového strachu očekával. Možná je to přece jen sen. Všechno působilo tak nadpřirozeně. Jako ve zpomaleném filmu.

Všiml si, jak mu někdo vyhrnuje rukáv košile a prsty v rukavicích odhalují zápěstí. Košile se soukala ještě výš, až měl paži obnaženou téměř po celé délce. Co to má sakra znamenat? Obracel oči v naději, že rozezná toho, kdo tu je s ním, ale viděl jen stíny a pohyb, tmavou postavu a... jakýsi záblesk. Záblesk oceli.

Panebože.

Ostří tenké jako žiletky. Dvě ostří. Nůžky. *Chirurgické nůžky?* Ale... přece... Strach se mu v krevním řečišti šířil nadzvukovou rychlostí. Zoufale se snažil pohnout rukou. Nohou. Jakoukoli částí těla, zatraceně, ale nedokázal se odsunout, byl nucen ležet s hlavou na stole a očekávat ránu osudu.

A osud udeřil v podobě postavy s nůžkami.

To je šílenost. Kdo je ten člověk? Co to dělá s nůžkami? Nic dobrého.

Zaslechl cvaknutí a viděl, jak mu z manžety ulétl knoflík.

Málem si nadělal do kalhot.

Neznámá ruka mu vyhrnula rukáv košile stále výš a obnažila paži, až ji měl téměř celou holou. Viděl svou bílou pleť, zachytil záblesk ostří.

Cvak!

Skoro se mu zastavilo srdce.

Nůžky mu úhledně ustříhly chloupek z předloktí.

Vyskočil. Ovšem pouze v duchu. Nervy mu přímo jiskřily, ale zřejmě se správně nepropojovaly. Nedokázal rukou ucuknout, mohl jen sledovat, jak se nůžky přibližují k žilám, které se mu větvily těsně pod kůží. Jedné části jeho osobnosti to bylo jedno. Druhá němě řvala hrůzou.

„Ty víš, kdo jsem, že?“

Hlas zněl tak povědomě. Byl obscénně provokativní.

Nemohl mluvit.

„Můžeš mě považovat za Atropos.“

Atropos? Co je to za blbost?

„Aha. Jistě. Patrně neznáš tři bohyně osudu, což? Podle řecké mytologie existovaly tři ženy, které určovaly délku lidského života. Dcery Dia řečené Moiry. Tři sestry, které vládly lidskému osudu.“

Mytologie? Do prdele... Nůžky se leskly ve světle stolní lampy. Uvnitř se celý roztřásl.

„Nejmladší Klóto spřádá nit života, zatímco prostřední ze sester Lachesis ji odměřuje. Vybírá člověku osud a určuje, jak dlouho bude žít.“

Nůžky se přibližovaly, ostří se dotýkala kůže pod jeho okem. Snažil se ucuknout, ale zůstával na stole jako přibitý.

„A pak Atropos. Nejsilnější. Právě ona život ukončuje tím, že drahocennou nit přestříhne.“ Zcvakala nůžkami. „A to jméno jsem si vybrala.“

Cože? Ne!

Cvak!

Nůžky se mu zakously do tváře a dotkly se i řas.

Nic necítil. Žádnou bolest.

Zvedla jeho obnažené zápěstí.

Cvak!

Na kůži se objevily první kapičky rudé krve a rychle se zvětšovaly.

Panebože, ne! Zoufale se snažil ucuknout. Podařilo se mu jen cosi zabručet. Ani se nemohl přikrčit, když se hrozivý nástroj znovu ohavně zakousl do jeho těla a obě čepele potřísnila krev. Zmocnil se ho obrovský strach, protože si uvědomil, že osoba, kterou nevidí, je odhodlaná ho zabít. Pomalu a systematicky.

To snad opravdu není možné! Určitě se mu to zdá. Má noční můru. Jaký zvrhlík by prováděl něco takového? Panebože... krev z něj volně vytékala, kanula mu po zápěstí do dlaně a dál z prstů na stůl, kde vytvářela loužičku. *Dost! Pro boha živého, dost!*

Možná ho to má jen vyděsit, třeba nakonec nezemře. Někdo mu chce dát krutě za vyučenou. Bůh ví, že v tomto městě je dost lidí, kteří by ho nejradši viděli mrtvého.

Jenže k tomu by stejně dobře posloužila i jedna dobře mířená kulka do hlavy.

Nebo jed v pití.

Nebo nůž zabodnutý do srdce, kruci!

Pokud si to ovšem jeho budoucí vrah s chutí neužívá... nejspíš mu záleží víc na umírání než na smrti. Ta zvrácená svině zřejmě ví, že je bezmocný a nemůže dělat nic, než sledovat pramínek vlastní životodárné krve, která mu crčí z těla. Zalapal po dechu a uvědomil si, že patrně pomalu vykrvácí. Zalétl pohledem ke skleněnému humidoru na konci stolu. V jeho hladkém zaobleném povrchu spatřil svůj bledý odraz a jen nejasný obrys postavy, groteskně pokroucené ve vypouklém skle, jak se nad ním naklání.

Na jedinou vteřinu pohlédl své mučitelce do očí. Spatřil její tvář. Náznak zvednutí koutků, rty vražedkyně zvlněné spokojeným úsměvem.

Veškerá naděje ho opustila.

Josh totiž ten pokřivený odraz obličeje poznal a se zdrcující pronikavostí si uvědomil, že je odsouzen k tomu sledovat, jak pomalu vykrvácí.

V hlavě jí tepala bolest. Jako by se jí mozkiem prohnalo na tisíc koní. Měla těžký jazyk, v ústech cítila nepříjemnou pachut' a ještě něco... cosi špatného, pocit tísně, který ji přitlačil k posteli. Srdce jí divoce bušilo, byla celá zpocená, v duchu viděla matné obrazy ze snu... o Joshovi... jak kráčí po cihlové cestičce k jeho domu.

Pod nohama jí šustilo suché listí. Vítr rozhýbal větve dubů, až se na nich pohupovaly dlouhé cáry španělského mechu. Kde-si nedaleko zaštěkal pes a ve vzduchu se vznášel pach kouře z doutníků. *Neměla bys tady vůbec být. Běž, utíkej!* Po schodech do cihlového domu, který býval i jejím domovem. Dveře byly pootevřené. Na vstupní verandu dopadal úzký paprsek světla, jako by ji zval dovnitř. *Nedělej to. Nechoď tam!*

Panebože, co jsem včera v noci prováděla? Caitlyn otevřela jedno zarudlé oko, jen na malou štěrbinu. Měla strašnou žízeň... a bolelo ji celé tělo. Vypila příliš mnoho alkoholu... Opravdu moc. Byla ve své ložnici. Nad hlavou jí hučel stropní větrák a mezi závěsy začalo pronikat světlo časného jitra. Obrazy z minulé noci měla v hlavě zamlžené a přeházené. Šla na schůzku se svou sestrou... ano, to je ono, protože... musela jít ven, trochu se rozptýlit.

Včera měla Jamie narozeniny.

Z dálky slyšela strašidelný zpěv, jako by tucet dětí falešně notovalo:

Hodně štěstí, zdraví,

Hodně štěstí, zdraví,

Hodně štěstí, milá Ja-mie...

Caitlyn se sevřelo srdce. Dceři by bylo pět.

Kdyby žila.

Znovu zavřela oči, protože jí útroby drásala palčivá bolest. *Jamie. Drahá, milovaná holčička.* Vyrvaná životu v necelých třech

letech, krásné andělské batolátko. Ach bože, Caitlyn se po dceři strašně stýskalo. Někdy měla dojem, že steskem chřadne, nemůže dál, nedokáže žít. Nyní, když ležela na posteli a zavírala oči před pravdou, pocítila známou bolest z dávné ztráty, zarývající se jí do duše.

„Byla to tvá chyba, Caitlyn. Kdybys byla jen trochu matkou, nikdy by se to nestalo!“

Do mozku se jí vypálilo Joshovo obviňování, probouzelo v ní pocit provinilosti, neutichající výčitku, že mohla udělat víc, a kdyby se trochu snažila, nějak by se jí podařilo život svého dítěte zachránit.

Vůbec na to nemysli. Neposlouchej ho a pro všechno na světě nevěř jeho jedovatým poznámkám! Víš dobře, žes udělala všechno, co bylo v tvých silách, abys ji zachránila.

Pomalou vydechovala a znovu se zhluboka nadechovala. Vzpomněla si, co říkala doktorka Wadeová o vypouštění negativní energie, o hledání sebe sama, nového smyslu života. Zármutek pomalu ustupoval nenápadné temné bolesti spočívající kdesi v pozadí její migrény.

Panebože, to je netvor! Opravdu ho musí držet na uzdě.

Hlavou jí proběhl další zřetelný obraz.

Josh je ve své pracovně, ale nehýbe se. Ne. Je zhroucený na stole, paže vedle těla, hlavu obrácenou čelem ke dveřím. Z rukou mu kape krev, tvoří loužičky na koberci. Má otevřená ústa, je hrozně bledý, zírá na ni vytržštěnými očima, které nemrkají.

Prudce se posadila. Panebože, co je to za představy? Srdce jí hlasitě tlouklo. Hlavou jí prolétly útržky strašidelného snu a ihned zmizely.

„Ach bože, kristepane, bože můj!“

Zpomal, Caitlyn. Zhluboka dýchej. Byl to jen sen. Nemusíš se hned hroutit.

Zoufale lapala po dechu. Vzpomínala si na všechny techniky, které se učila na psychoterapii, snažila se ovládnout zběsilé emoce. „Už nikdy,“ zapřísáhla se. Ať včera večer pila cokoli, nikdy už si nedá ani jediný doušek... jenže co to bylo? Zamrkala. Snažila se vzpomenout. Nic se jí nevybavovalo, jen ostré střípky strašlivého snu.

„Ježíši,“ zašeptala. Zase ztrácela pojem o čase, nepamatovala si na celé hodiny předchozího dne. Dokonce si ani nevzpomínala, jak se dostala domů. Náhle jí hlavou problesklo vědomí, že je na tom všem něco opravdu špatně. Nedokázala to přesně popsat, ale z pocitu, který se jí zmocnil, jí naskočila husí kůže.

Mélas jen zlý sen. Nic víc. Vzpamatuj se. Znovu se dlouze nadechla. Leží ve své posteli. Doma. V bezpečí.

S pořádnou migrénou. V hlavě jí tepe. Bolí ji v krku a z vlasů cítí kouř. Příliš dlouho vysedávala v baru. Panebože, včera to fakticky přehnal. Zamrkala v prvních paprscích nového jitra, protože za otevřeným oknem už svítalo. Ucítla vánek provoněný jasmínem a zaslechla bubláni vody z okapů po nedávné přeháňce. Francouzské okno měla pootevřené a krajkové záclony se vzdouvaly a vlály, místy zašedlé, ztmavlé a čímsi potřísněné.

Proč má otevřené okno? Chtěla si včera v noci vyvětrat, než ulehla do postele, protože jí bylo horko? Do vědomí se jí zabodávaly útržky noční můry, mísily se s rozmazanými vzpomínkami na večer. Dala si pár skleniček v baru ... někde na pobřeží. Nebo i to je jen součástí nesouvislého snu? Pamatovala si na hlučnou kapelu a stále ještě cítila cigaretový kouř, který se vznášel nad davem lidí. Trochu víc toho vypila – vlastně hodně, ale podařilo se jí dostat se domů. Nějak. Jenže to si vůbec nepamatovala.

Za očima cítila sílící migrénu, kterou nezažene ani sebevětší dávka excedrinu, a připadala si omámená, vykojejená. Pohlédla na hodiny. Červené digitální číslice zářily. Dvanáct. Půlnoc? Poledne? Ani omylem. Právě začínali cvrlikat ptáci. Musí být brzo. Pět nebo šest. Nekřesťanská hodina na to, aby už vstávala. Zřejmě došlo k výpadku elektrického proudu. Probudil ji přečes, nesouvisející útržky obrazů, které ji strašily v mysli.

Cítila pachut' v ústech. Měla v nich sucho jako na poušti. Připadalo jí, že má prázdný žaludek, jako by někdy v průběhu noci zvracela. Přejela si rukou přes zpocené čelo, shrnula si dozadu splepený pramen zvlhlých vlasů a ucítla cosi zaschlého. Má snad špinavé prsty? Nebo... nebo...? Co to je k čertu za pach? Hlavou jí blesklo, že se možná skutečně pozvracela, ale zápach byl spíš kovový než nakyslý a... a... Panebože! Podržela si ruku

před obličejem a spatřila skvrny, které měla po celé délce paže. Tmavočervené, hutné, zaschlé jako strupy, prosakující z řezů na zápěstích.

Cože?

Prudce zamrkala, posadila se a opřela o polštáře. Zmocnila se jí panika. Neobratně tápala po vypínači. Cvak. V oslepující záplavě světla spatřila krev.

Kaluže na prostěradlech.

Šmouhy na pelesti.

Skvrny na záclonách.

Cákance na stěnách.

Všude.

„Ne... ach bože, ne!“ Caitlyn vyskočila z postele, nohy se jí zamotaly do noční košile, takže málem upadla obličejem přímo na meruňkově zbarvený koberec, nyní potřísněný krví. „Ježíši!“ Bože na nebesích, co je zase tohle? Jako krab lezla po špinavém koberci. Vypadalo to, že v tomto pokoji pět krát čtyři metry někoho nebo něco rozřezali. *A tys to prospala!*

Srdce se jí málem zastavilo, když spatřila otisk ruky na zárubni dveří a další šmouhu na obložení stěn. Musela překonávat nevolnost, svíralo se jí hrdlo. K smrti vyděšená se plazila do koupelny.

Čí je to krev?

Tvoje! Podívej se na sebe!

Pohlédla do zrcadla nad umyvadlem. Rudé skvrny jí hyzdily obličej v místech, kde se rukama dotkla kůže, a nosní dírky měla ucpané zaschlou krví. Rozcuchané vlasy bez lesku. Spustila se jí snad krev z nosu, jako se jí to stávalo v dětství, a prostě to zaspala? Ne... to by nevysvětlovalo řezné rány na zápěstích. Ani krev všude po pokoji.

Vzpomněla si na otevřené francouzské okno... Že by jí to udělal někdo cizí? Žaludek se jí sevřel strachy. Panebože... ale proč? *Kdo?* Neměla daleko ke zhroucení, ale přiměla se ke klidu. Všechna ta krev není její. To není možné. Ona přece žije. Při tak velké ztrátě krve by člověk určitě zemřel. Podobný masakr nemůže nikdo přežít.

Opřela se o umyvadlo a snažila se přemýšlet. *Opravdu si připadala jako omámená. Točila se jí hlava, migréna jí drtila lebku.*

Panebože, co když je osoba, která tohle spáchala, pořád ještě v domě?

Ne, to nedává smysl. Pokud se ji někdo pokoušel zabít, určitě by svůj čin dokonal. Krev ve vlasech, na stěnách i ve sprše zaschla. Uplynula tudíž nějaká doba. Pachatele buď něco vyrušilo, nebo zkrátka odešel.

Nebo jsi to udělala sama a nechalas otevřené okno.

Ne... Jenže si nedokázala vzpomenout. Nevěděla.

Pokud ta krev není tvoje, čím tedy?

„Nevím,“ zašeptala.

Možná je oběť stále ještě v domě.

Pohlédla na sprchu; matné sklo bylo prasklé, s viditelným krvavým otiskem ruky.

Bůh mi pomáhej.

Dodala si odvahy a položila na otisk svou dlaň. Napůl očekávala, že najde ve sprchovém koutu mrtvolu s očima obrácenýma ke stropu, vyplazeným jazykem a krev stékající do odpadu. Nervózně dvířka otevřela.

Nikdo na ni nevyskočil.

Žádné polomrtvé tělo ve sprchovém koutu neleželo.

Kachličky byly pocákané zasychající krví vytvářející klikaté pramínky. Cítila, jak se jí zvedá žaludek. Co se tady stalo? Co asi? Třásla se od hlavy až k patě, zvedla ruku a zjistila, že velikostí přesně odpovídá otisku na prasklých dveřích.

„Panenko Maria,“ zašeptala. *Mysli, Caitlyn, myslí. Neztrácej hlavu.*

Znovu zahlédla v zrcadle svůj odraz.

Jak se to mohlo stát? Kde byla? Čí krev je tady všude rozmazaná? Podlomila se jí kolena. Opřela se o okraj umyvadla a předklonila se, aby si opláchla obličej studenou vodou a neomdlela.

Možná nejsi sama. Možná je tady dokonce i teď, někdo je dole. Vyčkává. Rychle pohlédla na svou tvář v zrcadle. Bledá pleť, rozčuchané vlasy, panika v hnědých očích. *Dveře na verandu jsou dokořán, a ty si nepamatuješ, žes je otvírala?* Uhnula pohledem

a v zrcadle spatřila otevřené dveře a vlající zkrvavené záclony. Znovu se jí zvedl žaludek.

Je možné, že dovnitř vstoupil vrah a ona v té chvíli zrovna dostala jednu ze svých migrén, po nichž mívala výpadky paměti, a neslyšela ho, jak vnikl k ní domů? Jenže... Nikde neviděla mrtvolu. Nikde nic, jen její vlastní pořezaná zápěstí a krev v nose... nikdo by k ní přece nevlezl, aby někoho zabil a pak mrtvolu odtáhl... ne. V hlavě jí tepalo, napadaly ji ty nejdivovější myšlenky.

Pokud se do domu dostal vetřelec, proč se nespustil alarm?

Dveře na verandu nejsou zavřené, ty pitomče. Tudíž alarm nemůže fungovat.

Opřela se bokem o umyvadlo a zavřela oči. Tohle nedává smysl. Vůbec žádný. A děsí ji to do morku kostí.

Možná sis někoho pozvala. Jenže koho? A proč? A pokud to byl někdo cizí... jak to, že neštěkal Oscar a nevzbudil všechny sousedy?

Oscar!

Kde je?

K smrti vyděšená se znovu s hrůzou podívala na skvrny na koberci. Ne, pes ne! Ať to není Oscar! Potlačila strach, otřela si obličej rukávem umazané noční košile a rozběhla se ke schodům. Dlouze písbla.

Nic.

Sevřelo se jí hrdlo.

Radši si vezmi nějakou zbraň. Jistota je jistota.

Neměla doma pistoli, na podobné věci nebyla. Kousla se do rtu, popadla malou činku, s níž obvykle posilovala u televize, a vplížila se do chodby.

Napínala uši, slyšela však hlavně divoký tlukot svého srdce, ale přesto se snažila pozorně naslouchat. Dům byl klidný. Tichý. Jako by všechno bylo v pořádku.

Dej se dohromady. Udělej to, Caitlyn. Nedovol, ať tě ochromí strach! Křečovitě sevřela činku a nakoukla do koupelny na chodbě. Byla prázdná.

Potila se strachy a pomaličku otevírala dveře do dalšího pokoje. Srdce se jí sevřelo, jako ostatně vždy, když nahlédla

do místnosti, která kdysi patřila její dceři. Na velké posteli ležel Jamiin oblíbený plyšák, králík s velkýma svěšenýma ušima, hověl si na polštářích a na přehozu sešitým z látkových odstřížků v měkkých pastelových barvách. Hvězdy a obláčky, která sama namalovala Jamií na strop světélkující barvou, byly stále na svém místě. Jenže pokoj čísel prázdnotou a – pomyslela si smutně – začínal mít zatuchlý pach prachu, jenž jí připomínal, že její dítě už tady dávno není.

„Hodně štěstí, milá Ja-mie...“ Nemelodický dětský zpěv jí hřměl v uších.

Nemysli na to. Teď ne.

Sevřela činku ve zpocených dlaních. Nervózně přešla do své pracovny s kreslicím stolem a počítačem. Všechno bylo na svém místě. Stůl, počítač, všechno stálo, kde mělo, na pracovní desce panoval mírný nepořádek. Nikdo se neukrýval v temných koutech ani za dveřmi skříně. Otočila se a v šeru spatřila postavu. Ne! Zalapala po dechu a vzápětí si uvědomila, že je to jen její odraz, který na ni upírá pohled z vysokého zrcadla na dveřích.

Málem omdlela.

Proboha, Caitlyn. Vzchop se!

Tiše se kradla po schodech, prsty levé ruky přejížděla po zábradlí, v pravé pevně svírala činku. Ale když sešla dolů, z jídelního koutu na ni nevyskočila žádná temná postava mávajících nožem nebo pistolí. Domem se nerozezněl výstřel. Ne...

Zaslechla rychlé hlasité škrábání.

Kožená podrážka na parketách?

Strnula.

Přes zběsilé bušení svého srdce slyšela tichý hukot ledničky a tikání hodin na chodbě. Chtěla zavolat na psa, ale rozhodla se počkat. Přiměla se k pomalému pohybu vpřed, pohledem zkoumala místnosti. Obývací pokoj byl přesně v tom stavu, v jakém ho zanechala, stále voněl po růžích, které nařezala a naaranžovala do vázy na konferenčním stole. Ani stopa po krvi.

Začala se uklidňovat. Zdálo se, že dům je prázdný. Zkontrolovala prádelnu a kuchyni, kterou už zaplavovalo ranní svět-

lo, a jídelní kout s výhledem na zadní dvorek. Všechno bylo na svém místě.

Působilo to téměř strašidelně.

Až na to, že tvá ložnice vypadá, jako by v ní uspořádal mejdan Charles Manson, zatímco jsi spala.

Zaslechla ostré štěknutí.

Oscar!

Zahlédla ho arkýřovým oknem, špinavý voříšek škrábal na zadní dveře. Málem omdlela úlevou. „Jak ses tam dostal?“ plísnila ho Caitlyn laskavě, když se nepovedený kříženec bůhvíčeho s teriérem postavil na zadní a zběsile tloukl packou do skla. To byl ten zvuk, který slyšela. Odemkla dveře a pes jí skočil do náruče. Drbala ho po hrubé strakaté srsti a přemýšlela, jestli ho nenechala venku omylem. Možná přišla domů, pustila psa ven a pak, protože vypila o jeden dva cosmopolitany víc, než měla, vyšla nahoru do patra a zapomněla na něj?

Proč bys to dělala? Jenom aby sis mohla pořezat zápěstí a krváčet z nosu tak, jako nikdy za posledních pět let? Víš, Caitlyn, Kelly má možná pravdu. Třeba máš fakt výpadky. Skvělé.

„Co se v noci stalo?“ zeptala se psa, když ho postavila na zem, otevřela plechovku s jeho žrádlem a vyškrábala ji do misky. Oscar mezitím kroužil kolem. „Nemůžeš mít ani z poloviny takovou radost, že mě vidíš, jako mám já!“ ujistila ho a postavila misku na podlahu. Zběsile vrtěl ocasem, strčil čenich do misky a už si vůbec nevšímal, jak ho hladí po hlavě. Patřival Jamii, pojmenovala ho podle své oblíbené postavičky z pořadu *Sezame, otevři se*, podle ježaté srsti. „Hele... jsme v pohodě,“ promluvila, ale sama tomu nevěřila.

Z pachu psí konzervy se jí sevřel žaludek. Zhoupla se na patách. Co sakra včera v noci prováděla? Odkud se vzala všechna ta krev? Její ložnice vypadala, jako by v ní někoho nebo něco rozsekala na kusy. Jenže ona si nepamatovala nic od chvíle, co přišla do baru... jak se jmenoval? *Bažina*. Jasně. *Bažina*. Dlouho seděla v boxu a čekala, až se objeví její dvojče, sestra Kelly.

Všimla si, jak na ni barman čas od času pohlédne. Možná mu připadalo divné, co si objednala – dva různé drinky. Cosmo-

politán pro sebe a suché martini pro Kelly. Pokud si správně pamatuje, vypila ho nakonec sama, když Kelly předvedla jeden ze svých obvyklých kousků a nedostavila se.

Jenže kromě toho, že Caitlyn vyprázdnila obě sklenky a vysála papričku ze všech tří oliv, než je snědla, si vybavovala velice málo. Až příliš málo.

V baru byl hluk... hlasitý hip hop soupeřil o pozornost s hovorem, smíchem a...

Najednou jí hlavou bleskla vzpomínka, jako když se nůž zařízne do masa. Nacházela se ve vstupní hale domu, který kdysi zařizovala – stěny zdobily obrazy plnokrevníků, u paty schodiště stály jako stráž staré pendlovky. Šla k otevřeným dveřím pracovny a podpatky jí klapaly na mramorové podlaze. Zevnitř zněly tóny vážné hudby, jako by ji zvaly, aby otevřela a našla svého bývalého manžela, jak na ni zírá nevidoucíma očima a pod židlí se mu rozlévá kaluž krve.

Caitlyn zalapala po dechu. Proč teď myslí na Joshe? Vidina jeho bílého neživého obličeje se jí znovu zjevila před očima. Proč si ho představuje mrtvého?

Protože včera by měla tvá dcera narozeniny.

Protože se ten hajzl s tebou rozvedl.

A protože tě chtěl žalovat za usmrcení z nedbalosti. Vašeho dítěte. Tvé holčičky. „Přestaň!“ Měla prostě zlý sen. Nic víc. Nikomu se nic nestalo. Popadla z lednice láhev vody, odšroubovala víčko a polovinu jí vypila, ale vzápětí cítila, jak jí stoupá zpátky do krku. Rychle. Předklonila se nad dřez.

Zvracela. Znovu a znovu. Nakonec už jen dávila naprázdno, celá zpocená.

Měla bys zavolat cvokařku! Přestáváš to zvládat.

Jenže nemohla. Doktorka Wadeová se nedávno odstěhovala, takže Caitlyn přišla o pomoc své psychologky. Skvělé. S hledáním nové terapeutky se nenamáhala. Žádnou nechtěla.

Až do této chvíle.

Tak policii. Zavolej na policii.

Proč? Protože krvácela z nosu? Protože se možná pokusila... v opilosti... podřezat si žíly?

Zase. Co když jsi to udělala znovu? připomínal jí neodbytný hlásek v podvědomí.

Když zavolám policii, seberou mě. Zavřou mě do blázince.

Možná tam patříš.

„Ne!“ Sklopila pohled ke svým rukám a zamračila se. K té nehodě došlo před mnoha lety.

Ta „nehoda“ tě málem stála život.

Nechtěla na to myslet. Teď ne.

Hezky jedno po druhém. Musí se dát dohromady. Uklidnit se. Vypořádat se s tím. Musí se ujistit, že je doma zamčená, pak se umýt a zlikvidovat ten nepořádek nahoře. Ale nejdřív zavolá Kelly. Zjistí, co se stalo.

Možná je ta krev nahoře její.

Caitlyn sevřel nový příval strachu a zběsile vyťukávala číslo telefonu do Kellyina srubu u řeky, jejího „útočiště“, jak dům nazývala. Telefon vyzváněl. Jednou. Dvakrát. „No tak, honem. Zvedni to!“ Telefon zazvonil potřetí. Caitlyn se opřela o kuchyňskou linku a moc si přála, aby sestra zvedla sluchátko. Po čtvrtém zvonění následovalo zřetelné cvaknutí. „Ahoj, dovolali jste se mi, ale nejsem tady. Nechte mi číslo!“ Vzápětí uslyšela pípnutí. Zapnul se záznamník.

„Kelly? Kelly? Jsi tam? Jestli jo, zvedni to. Hele... tady Caitlyn... musím s tebou mluvit. Prostě... fakticky s tebou potřebuju mluvit... o včerejším večeru. Prosím tě, co nejdřív mi zavolej!“ Pomalu zavěsila a snažila se zachovat klid. Třesoucí se rukou si odhrnula vlasy z očí. Odjela snad Kelly zase pryč z města? Plánovala si nějakou služební cestu, ale na kdy?

Caitlynino srdce bilo jako o závod. Stále rychleji. *Přemýšlej, Caitlyn, přemýšlej!*

Kellyin mobil! Vytočila číslo a čekala, v duchu počítala zvonění a modlila se, aby sestra telefon slyšela. Jednou, dvakrát, třikrát. Ach ne! „Prosím, zvedni to.“ Ozvala se hlasová schránka. „Dovolali jste se Kelly. Zanechte mi zprávu.“

Skvělé.

Hlavně se uklidni. V mobilu se ozvalo pípnutí. „Kelly, tady Caitlyn. Zavolej mi. Je to důležité.“ Zavěsila a napadlo ji, že

k sestře zajede. Jenže k čemu by to bylo? K čemu? Pokud je Kelly někde poblíž, ozve se jí.

Nebo ne?

Caitlyn si tím občas nebyla jistá.

„Kdo je ksakru Josh Bandeaux?“ ptal se Pierce Reed.

Jeho partnerka Sylvie Morrisetteová se řítila po East Bay Street jako v nějaké zatracené rallye. „Myslíš kromě toho, že je to hajzl na druhou?“ Oči měla zakryté slunečními brýlemi, ale blýskla po něm pohledem.

„Jo, kromě toho.“

Povzdechla si. „Někdy zapomínám, jaký jsi vlastně zele-náč. Chytrý, ale prostě mladý.“ Sylvie měla nagelované ostny z blond vlasů, vysportovanou postavu a jazyk ostrý jako břitva. Navíc byla tvrdá jako její kovbojské boty z hadí kůže a pichlavá jako kaktus saguaro. Reed se od okamžiku, kdy k ní byl přidě-len, setkával se soucitnými pohledy ostatních kolegů na odděle-ní. „Prožils život ve vzduchoprázdnu, krucinál!“ dodala s línou texaskou výslovností. Do Savannah přišla z El Pasa a sloužila tady už patnáct let. Naproti tomu on tu byl pouhých šest měsí-ců. Krom krátkého záskoku v Savannah před dvanácti lety strá-vil Reed většinu svého dospělého života na západním pobřeží, naposledy v San Francisku. Ze San Franciska neodjížděl zrovna v dobrém, ale v Savannah se mu podařilo najít místo detektiva. Pokud Sylvie jeho postavením opovrhovala, měla dost rozumu, aby to nedávala najevo.

Světla se kolem nich míhala, pneumatiky kvílely, Sylvie ve velké rychlosti odbočila a málem dostala smyk do proti-směru.

„Hej, zkus se postarat, abychom tu jízdu přežili!“

„Přežijem.“ Podařilo se jí udržet policejní auto na správné straně silnice, řidič v protijedoucím novém pickupu jim ukázal zvednutý prostředníček, ale ihned si uvědomil, že jde o policii, a tak předstíral, že jim jen hrozil.

„Tak povídej.“

„Je to prostě jeden z nejbohatších mizerů ve městě, možná v celém státě. Narodil se v nóbl rodině, takzvaně se stříbrnou lžičkou v dokonalé georgijské puse, a oženil se do ještě bohatší rodiny. Velký hráč. Vyhrával i prohrával celé jmění, ale z každého průsvihu vyvázl bez následků.“

„Až do včerejška,“ připomněl jí Reed.

„Jo. Včera svou dávku štěstí už asi vyčerpal.“ S troubením projela na červenou. „Mrtvej ve dvačtyřiceti. Patrně sebevražda.“ Nedokázala v hlase zastříit sarkasmus.

„Jenže ty jim to nežereš.“

„Ani omylem. Měla jsem tu smůlu, že jsem na toho hajzla narazila dokonce několikrát. Věnoval policii slušnou sumičku. Ať jsme organizovali jakoukoli dobročinnou akci, bylo jasné, že se tam ukáže v obleku od Armaniho a s tučným šekem v ruce.“ Semkla rty. „Pak si dal pár drinků a najednou jsi ho viděl, jak štípe do zadku nějakou kočičku. Fakticky okouzující, ten náš Josh.“ Nevesele se usmála a další křižovatkou projela na oranžovou. „Manželství pro něj byl jen detail. Nijak mu nebránilo, aby se neotočil za každou sukni.“

„Mrtvolu našla jeho manželka?“

„Ne, žijí odděleně. Do prdele!“ Prudce zabrzdila a vzápětí objela zásobovací nákladák zaparkovaný ve druhé řadě. „Blbec!“

„Takže Bandeaux nebyl rozvedený?“

„Ještě ne. A už taky nebude.“ Prudce zatočila volantem a policejní vůz proletěl uličkou, těsně se vyhnul kontejneru, až se do vzduchu vznesly papíry, které ležely nahoře. Poskočili a další boční ulicí se řítili přímo do středu nejstarší městské čtvrti. „Pomysli na ty prachy, které Caitlyn Bandeauxová ušetří za právníky! Ne že by si s tím musela lámat hlavu.“

„Podle tebe je přece bohatá.“

„Slabé slovo. Je Montgomeryová, podobně jako banka a trust, bavlnářský podnik, pozemky, cokoli si sakra vzpomeneš. Myslí, že ten Montgomery byl vzdálený potomek hrdiny z občanské války. To alespoň před svou smrtí tvrdil její praděd, starý Benedict Montgomery.“

„Do hajzlu.“ Dokonce i on slyšel o *těchto* Montgomeryových.

„Tak nějak.“

Reed si v duchu udělal u jména poznámku a auto se dál hnalo ulicemi. Manželky žijící odděleně jsou vždycky podezřelé. Zvláště bohaté. „Ona bydlí někde poblíž?“

„Docela jo.“

Praktické.

„Mají nějaké děti?“

„Jedno, dceru. Umřela před pár lety. Myslím, že jí byly tři nebo čtyři roky. Tragédie.“ Sylvie se zamračila. V autě zaprasovala policejní vysílačka. „Podle toho, co se mi doneslo, Caitlyn – což je Bandeauxova manželka – se málem zbláznila, když ta malá umřela. Josh ji ze smrti dcery obviňoval a ona sama sebe nejspíš taky. Slyšela jsem, že se pak pokusila spáchat sebevraždu. No nic, v téhle rodině je až moc tajemství a jejich skrývání stálo velké peníze. To ti garantuju.“ Posměšně si odfrkla.

„Zdá se, že toho víš o těch Montgomeryových nějak moc.“

„To si piš.“ Ušklíbala se a pohlédla do zpětného zrcátka.

„Nový koníček?“

„Ani ne. Ale je fakt, že jsem si o nich něco zjišťovala. Bandeaux vždycky uměl obcházet zákony. Pořádně jsem si proklepla jeho pracovní i osobní život, protože se šířily zvěsti o jeho napojení na gangy.“

„A potvrdilo se to?“

„Žádné jasné pojitko jsem nenašla, ale zjistila jsem si toho o něm dost.“

Čekal. Vytáhla zapalovač a na palubní desce nahmatala zmačkanou krabičku lehkých marlborek. „Tohle si klidně můžeš dát raz dva dohromady sám, Reede. Savannah možná vypadá jako velké město, ale je stejně malé jako jeho duše.“ Nereagoval. Už zjistil, že na Morrisetteovou nejlíp platí mlčení. Vycítil, že v tomhle příběhu jde o víc.

Nemýlil se.

„No tak jo, kruci, stejně bys na to brzo přišel.“ Nevesele se usmála a pokračovala: „Můj exmanžel Bart pro Bandeauxe chvíli pracoval.“ Reed se už s Bartem Yelkiséem potkal. Byl to vysoký zachmuřený muž s trochou indiánské krve.

Morrisetteová vytrásla cigaretu z krabičky a zároveň přitom stihla plynule předjet dodávku. „Zajímá tě, proč jsme se rozvedli?“ Sylvie na chvíli zaváhala, když škrtl zapalovačem. Pootevřela okno, s jednou rukou na volantu si zapálila a ani nemusela zpomalit. „No, důvodů byly hromady. Kupy. Ale jeden, kterému všichni věří, je to, že jsem údajně měla s Joshem Bandeauxem románek.“ Prudce vyfoukla kouř. „Čistě pro pořádek – není to pravda. Možná mám na chlapy mizerný vkus, ale až *tak* mizerný teda ne.“

Reed to nekomentoval. Nevěděl, čemu věřit. Nebyl žádný odborník na čtení ženských myšlenek – sakra, kdo taky byl? Jeho nejhlubší instinkt mu však napovídal, že kolegyně Sylvie, byť je tvrdá jako kámen, si pravdu trochu upravila. Nebyl si ale jistý, jak moc. Nicméně ho to znepokojilo. Hodně znepokojilo.

„Do prdele.“ Jakmile si Kelly vyslechla Caitlynin vyděšený vzkaz, vypnula záznamník. Co to s Caitlyn je? Vždycky se dostává do potíží. Do obrovských potíží. A vždycky od Kelly čeká, že ji z toho vytáhne. Panebože, ona je fakticky cvok jak vyšitej!

Kelly vztekle zmáčkla tlačítko, aby si vzkaz přehrála ještě jednou. Pohodlně se opřela na židli u stolu a poslouchala Caitlynin vyděšený hlas.

Kelly? Kelly? Jsi tam? Jestli jo, zvedni to. Hele... tady Caitlyn... Krucinál fagot.

Kelly s povzdechem stiskla tlačítko a zprávu vymazala.

Musím s tebou mluvit o včerejším večeru.

„To se vsadím,“ zamumlala si Kelly pro sebe. Nepřekvapilo ji to. Nepotřebovala bůhvíjak vysoké IQ, aby odhadla, že když Caitlyn zůstane odkázaná sama na sebe, dostane se do dalšího průšvihů. Pořád dokola.

Najednou jí byla strašná zima, ačkoli se teplota pohybovala kolem pětatřiceti stupňů. Kelly se dívala z okna svého malého srubu a třela si paže. Dříve nebo později Caitlyn beztak skončí ve cvokárně. Bohužel tentokrát to bude navždy. Kelly ji nemůže pořád zachraňovat. Problém spočíval v tom, že je Caitlyn na zhroucení. Už zase. Stejně jako tolik zatracených Montgome-

ryových. Ať se to Kelly líbilo, nebo ne, uvědomovala si, že hodně jejich příbuzných to nemělo v hlavě v pořádku... ani trochu.

Prokletí Montgomeryových.

Shrnula si vlasy z očí a bosa přešla obývací pokoj k francouzskému oknu vedoucímu na malou verandu s výhledem na řeku. Venku bylo vedro k zalknutí. Tenhle horký vzduch však měla ráda. Pozorovala, jak na líně tekoucí řeku poblíž přístaviště usedá volavka a vystavila obličej téměř polednímu slunci. Opírala se o zábradlí a myslela na sestru. Její první instinkt jí velel skočit do auta a ujíždět pekelnou rychlostí ke Caitlyn, uklidnit ji, jako to dělávala vždycky, když došlo k podobným situacím. Jenže to by problém nevyřešilo. Ba naopak. Jak tomu dneska ti cvokaři říkají? Přebírání odpovědnosti? To je ono. Může se pokusit zmírnit Caitlynin strach, pomoci jí... jenže popravdě... už toho má plné zuby.

Protože Caitlyn pošahaná vždycky byla a vždycky bude. Ne že by se jí Kelly divila. Zamyslela se a nasadila si na oči sluneční brýle, aby mohla sledovat rybářský člun, jak pomalu pluje proti proudu. Caitlyn toho má spoustu za sebou. Dokonce už když byly malé... Ach, ta tajemství, která Kelly o svém dvojčeti znala! Kelly věděla, odkud se berou ti démoni, a možná lépe než sama Caitlyn. Cožpak ji Kelly nevarovala, aby si Joshe nebrala? Jistě. Asi jen miliónkrát. Ale poslechla ji Caitlyn? Kdepak. Byla zamilovaná. Tak moc zamilovaná. Jenomže milovala mizeru.

Navíc byla Caitlyn těhotná.

Nějakou dobu bylo všechno v pořádku. A pak se narodilo dítě. Kelly pocítila známé lítostivé bodnutí u srdce, když si představila Jamiin boubelatý obličejík. Bylo to tak smutné. Opírala se o zábradlí, sledovala, jak volavka vzlétá, mocně máchá sněhobílými křídly.

Panebože, Caitlyn svou dceru tolik milovala! Kdo se jí může divit? Jamiin musel mít každý rád. Krásná po matce a okouzlující po otci. Kelly se zamračila na temnou, líně tekoucí vodu, která tiše šplouchala u pilířů přístaviště. Nerada to přiznávala, ale Josh dokázal být ďábelsky přitažlivý. A Caitlynino unáhlené manželství chvíli klapalo – když už ne dokonale, přinejmenším snesitelně. Dokonce i ve chvíli, kdy žili odděleně. Dokud Jamie

neonemocněla... Chudinka malá. Kelly s námahou polkla, začaly jí pálit oči a přemáhala slzy. Kruci, tak moc tu holčičku milovala! Skoro stejně jako Caitlyn. Skoro jako by byla její vlastní. Možná proto, že věděla, že děti mít nikdy nebude. Prostě to neměla psáno ve hvězdách. Popotáhla, vrátila se dovnitř a prohledala kabelku, jestli nemá cigaretu. Smůla. Krabička byla prázdná. Vyhodila ji do koše u stolu a podívala se na fotografii své neteře. Široký úsměv, zářivé modré oči, boubelaté ručky sepnuté v klíně. Tehdy dvouapůlletá Jamie seděla ve stínu magnólie. Kelly zvedla stříbrný rámeček vedle telefonu a oči se jí zalily slzami.

Caitlyn nikdy Jamiinu smrt nepřekonalala, dokonce ani s pomocí své psycholožky Rebeccy... jak se jmenovala? Wadeová, to je ono. Doktorka Rebecca Wadeová. No, nebyla jediná. Kelly se zachmuřila a postavila fotografii zpět na místo. Myšlenka na doktorku Wadeovou jí připomněla, že se Caitlyn brzy po Jamiině smrti málem předávkovala prášky na spaní.

Schválně?

V případě Caitlyn to nebylo jisté.

A teď se Caitlyn rozváděla. S tím mizerou Joshem Bandeauxem. S mužem, který nenechal na pokoji žádnou sukni. Měl dokonce tu drzost, že vyjel i po ní, dvojčeti své vlastní manželky, po své švagrové, pro boha živého! Co to mělo všechno znamenat? S Caitlyn si byly k nerozeznání podobné, jaké v tom tedy hledal vzrušení? Pravda, podobné si byly jen navenek. Povahově byla každá úplně jiná. Jako den a noc. Caitlyn byla chytrá, ale nesmělá, a Kelly zase divoká královna večírků. Jenže Josh Bandeaux dostal do postele každou.

Kelly pohlédla na telefon. Caitlyn zněla zoufale. Ať Kelly chce, nebo ne, bude muset vyrazit k sestře a nějak ji uklidnit. Plácla sebou na pohovku se semišovým potahem a hleděla na otevřené dveře. Jenže ona toho teď není schopná. Věděla, o čem si chce Caitlyn povídat. Nechá ji chvíli vychladnout. Co se dá ke včerejšku dodat? Caitlyn prostě vypila příliš mnoho cosmopolitanů – mnohem víc, než snesla.

Tečka.

Tedy, ne tak docela.

Ale to nikdo nemusí vědět.

Morrisetteová típla cigaretu a dupla na brzdu. Auto se smykem zastavilo pár centimetrů od policejních zátarasů kolem Bandeauxova domu. Několik služebních aut a dodávka techniků už stály halabala zaparkované na hlavní i boční ulici. Kolem vysokého cihlového domu s velkými okny, zelenými okenicemi a širokou vstupní verandou stál tepaný plot a rostlo husté křoví. Několik uniformovaných policistů hlídkovalo venku, oblast byla obehnaná žlutou policejní páskou a zvědaví sousedé pokukovali zpoza zatažených záclon, někteří bezostyšně přímo ze svých předzahrádek.

Reed vyskočil z auta dřív, než Sylvie vypnula houkačku. Venkovní teplota i vlhkost stále stoupaly. Už když otevíral bránu a blýskl odznakem, cítil, jak se potí. Morrisetteová ho doběhla, jakmile dorazil přenosový vůz jedné z místních televizních stanic.

„Hyeny se slézají,“ varovala ho.

„Drž je od nás dál,“ zavrčel Reed na jednoho z policistů a kývl bradou na reportéra a kameramana, kteří se vyhrnuli z bílé dodávky s logem WKOK.

„Jasně.“ Mladý policista zkrřížil ruce na hrudi a tmavé oči upřel přísně na novináře.

Reed vešel odemčenými hlavními dveřmi a rozhlížel se po zrenovovaném starém sídle. Pohyboval se opatrně, aby neporušil případné stopy, a přešel po mramorové podlaze vstupní haly, kde jeho kroky tlumily drahé koberce a zdi zdobily staré obrazy plnokrevníků. Rozlehlé schodiště, které se v patře rozdvojovalo, přímo zvalo návštěvníky nahoru. Otevřenými dveřmi nakoukl do pracovny, z níž uslyšel hlasy. Při pohledu na místo činu se Reedovi sevřel žaludek.

Oběť, zjevně Bandeaux, seděla zhroucená u stolu, s rukama svěšenýma podél těla. Na huňatém bílém koberci se vytvořila obrovská tmavá kaluž krve. Policista v rukavicích opatrně zvedl cosi, co vypadalo jako kapesní nůž a leželo to přímo pod pravou rukou oběti. Čepel byla zčernalá zaschlou krví.

„Kristeježíši, do háje...“ vydechla Morrisetteová.

Kriminalisté už pracovnu zběžně prohlédli a psali si poznámky, zatímco fotografové pořizovali záběry i videozáznam a malíř rychle skicoval prostor, aby ho zachytil v původním stavu pro pozdější prozkoumání a, pokud se Bandeauxova smrt prokáže jako násilná, pro využití u soudu. Za předpokladu, že pachatele dopadnou. Nyní se připravoval tým techniků se svým nádobíčkem a veškerým náčiním na podrobnější prohlídku a sběr důkazů.

„Podřezal si žíly?“ zeptal se Reed. Propiskou opatrně nadzvedl Bandeauxovi rukáv a odhalil ošklivé rány na vnitřní straně zápěstí.

Morrisetteová nápadně zbledla.

„Mně to tak připadá, ale nejsem koroner,“ odpověděl fotograf. Reed se rozhlédl po místnosti a všiml si, že dveře na terasu jsou otevřené, rolety zatažené a na koberci jsou jasné stopy po nedávném luxování.

„Pořád nechceš přijmout sebevraždu?“ ptal se Reed Morrisetteové, která pomalu zavrtěla hlavou. Našpulila rty a mlaskla. „Prostě si myslím, že to není Bandeauxův styl,“ prohlásila po koronerově příchodu.

Gerard St. Claire byl malý proplešatělý muž s úsečným chováním. Táhlo mu na sedmdesát, ale byl stále ve formě. Zbytek šedivých vlasů měl zastřížený asi centimetr od hlavy, takže vypadal jako „módní zubní kartáček“, jak s oblibou říkala Sylvie. Slabě páchl po cigaretách a formaldehydu a choval se zcela věcně a profesionálně. „Nikdo na nic nesahal?“ ptal se jako vždycky.

„Ne. Čekali jsme na vás,“ odvětila automaticky Diane Mosesová. Stejná konverzace se mezi nimi odehrávala na každém místě činu. Byli nuceni pracovat společně, zachovávali tedy profesionální odstup, ale pokud šlo o jejich povahy, byli jako oheň a voda. „Právě jsme provedli předběžnou prohlídku, abychom nasáli atmosféru místa činu. Jakmile dokončíte svou práci, rozebereme to tady na kousky.“ Mluvila sarkastickým tónem, jako ostatně vždy. Byla hlavní vyšetřovatelkou, měla to tu na povel a byla si toho náležitě vědoma. Panovačná černoška, dábelsky

chytrá, která nikdy s nikým nejednala v rukavičkách. Dokonce ani se St. Clairem. Díval se na ni přes brýle bez obrouček, a ona mu pohled upřeně opětovala. „Na první pohled to vypadá jako sebevražda.“

„Ani náhodou.“ Sylvie se nenechala přesvědčit, i když důkazy ukazovaly opak. Zvedla si sluneční brýle nad čelo, takže natužené bodliny jejích vlasů byly ještě výraznější.

„Možná měl problémy s penězi,“ nadhodil Reed. „Už víme, že se rozváděl.“

„Bandeaux se měl moc rád na to, aby se rozkrájel na kousíčky,“ trvala na svém Sylvie a vrhla na zesnulého poslední pohled. „Já jsem si tohoto chlápka důkladně proklepla, na to nezapomíněj. Byl to ale hezký mizera, co?“ S povzdechem si prohlížela pevnou bradu Joshe Bandeauxe, vysoké čelo a nevidoucí hnědé oči. „Škoda ho.“

„Takže podle tebe ho zavraždili?“ zeptal se Reed.

Morrisetteová přikývla a pevně stiskla rty. „Vsadila bych si na to. Tak za prvé, ve městě se nenajde moc lidí, co by nad tímhle hochem truchlili.“ Pokrčila štíhlými rameny. „Každý ví, že Josh si nadělal spoustu nepřátel.“

„Máme tady dopis na rozloučenou,“ promluvil jeden z policistů, kterého přivolali do Bandeauxova domu. „Pořád je v tiskárně počítače, tady.“ Kývl směrem k nízké skříňce na šanony za stolem. Reed pročetl vzkaz, aniž se ho dotkl.

Nikdo nepomůže.

„Ale prosím tebe, taková blbost,“ mumlala tiše Sylvie. „Jako by už prostě nemohl dál. Do prkýnka... ani omylem! Bandeaux neměl sklon věci příliš dramatizovat.“

„Možná trpěl depresemi.“

Sylvie teatrálně obrátila oči v sloup. „No jasně, protože jeho život byl fakt nesnesitelný. Ten chlap měl jenom jednoho bavoráka. Ale krom toho i range rover a corvettu, několik dostihových koní, patřil mu tenhle dům a pak ještě jeden v St. Thomas na třech parcelách se soukromou zátokou. Jasně, jednoznačně učebnicový případ sebevraha.“

Diane potlačila úsměv a koroner zkoumal ostatky starého dobrého Joshe. Morrisetteová jen vrtěla hlavou při představě,

že by Josh Bandeaux spáchal sebevraždu, a bedlivě prohlížela pokoj zařízený nábytkem z třešňového dřeva a kůže, drahým počítačem, nákladnou hifi věží a skleněným humidorem plným doutníků, které by stály patrně víc, než si obyčejný policajt vydělá za celý týden. „Na chudáka si nikdy nehrál.“

Reed zvedl obočí. „Jak dobře jsi ho vlastně znala?“

„Já jsem *ho* neznala, jasný? Jenom o *něm* něco vím. A je toho dost, abych dokázala odhadnout, že by si nechtěl ušpinit značkovou košili od Brooks Brothers pitomou krví.“ Vrhla opovržlivý pohled na zkrvavenou zbraň.

Reed si to v hlavě srovnal. Měla pravdu. Ze všech úhlů pohledu působil život Joshe Bandeauxe dokonale; což však nutně neznamenalo, že se ten chlap nezabil. Reed zatím nechával všechny možnosti otevřené.

„Co tedy víme?“ zeptal se jednoho z policistů, kteří byli na místo činu přivoláni jako první.

„Nic moc. Vypadá to, že Bandeaux zrovna pracoval.“ Ukázal na právní listiny vyčuhující z tuhých desek a s pomocí tužky desky pomalu otevřel.

„Co je to?“

„Žaloba pro zanedbání povinné péče a usmrcení z nedbalosti,“ prohlásila Mosesová, a když listiny prohlížela, zamračila se. „Zdá se, že Bandeaux chtěl zažalovat svou ženu kvůli smrti jejich dítěte.“

„Roztomilé.“ Morrisetteová obrátila oči ke stropu. „*Tohle* je celý Bandeaux.“

„Jak to dítě zemřelo?“ zeptal se Reed.

Diane pokrčila rameny. „To je záhada.“

Reed pohlédl na Sylvii.

„Nevím,“ přiznala a nakrčila čelo, jak se snažila vybavit si onu tragédii.

„Raději si to zjistíme. Ještě něco?“ zeptal se policisty Reed.

„Žádné násilné vniknutí – pokud uvažujeme o vraždě. Přední i zadní dveře jsou zamčené, okna zavřená, až na nějaká nahoře, ale boční dveře tady,“ ukázal na otevřená francouzská okna v kanceláři, „vedou na terasu.“

„Sejměte z nich otisky,“ prohlásil automaticky Reed.

„To uděláme, detektive.“ Diane Mosesová byla stále napružená. „A krom toho i všechno ostatní. Já vím, co mám dělat.“

„Ouha,“ vydechla Sylvie, když Diane obešla stůl. „Citlivka. Zřejmě jsi jí šlápl na kuří oko, odborníci.“

„Já jsem to slyšela, Morrisetteová,“ zabručela Mosesová, ale měla už co dělat s fotografem, tak se nepouštěla do sporů.

„Co dalšího víte?“ zeptal se Reed policisty.

„Jenom že hrálo rádio, naladěné na nějakou stanici s vážnou hudbou. Mluvili jsme s uklízečkou, Estelle Pontiacovou – jo, jmenuje se přesně jako to auto. Dnes ráno zavolala policii, když přišla do domu a našla Joshe mrtvého. Byla fakt hrozně vyděšená. Když dorazila záchranka, bylo tělo studené, takže zemřel někdy pozdě večer. Kolega Spencer mluvil s jedním sousedem...“ Nahlédl do poznámek. „Stanley Hubert, bydlí přímo vedle na severní straně. Hubert tvrdí, že viděl, jak sem někdy kolem jedenácté přijel větší bílý auťák a pak asi po půl hodině zase odjel. Hubert si nezapamatoval značku, ale měl dojem, že už tady to auto viděl. Tvrdí, že vypadá jako jedno z těch, kterými jezdí paní Bandeauxová.“

„Odloučená manželka?“ ujasňoval si to Reed.

„Podle jeho výpovědi. Obšancovali jsme to tady a zkontrolovali jsme vozy oběti i různých známých.“

„Včetně manželčina?“

„Ta je první na seznamu.“

Reed se podruhé podíval Bandeauxovi na ruce, zrovna když mu koroner opatrně vyhrnoval rukávy. Jeden knoflíček na manžetě košile chyběl, což působilo podivně, protože mrtvý vypadal jako ze škatulky: upravený účes, nažehlené oblečení a vyleštěné boty. Proč mu tedy chybí knoflíček?

Reed si prohlížel Bandeauxovy ruce. Rány na zápěstích byly v divných úhlech... Krucinál, možná má Morrisetteová pravdu. Možná se kdosi trochu neobratně snažil, aby se zdálo, že Josh spáchal sebevraždu. Pokud tomu tak bylo a vrah byl tak neopatrný, aby zanechal stopy, mohli by mít štěstí.

„Taky jsme našli v myčce dvě sklenice od vína. Služebná ale včera večer ještě před odchodem myčku vyprázdnila, takže buď

měl Josh společnost, nebo ušpinil obě dvě sám. Už jsme kontrolovali otisky. Zdá se, že na jedné je rozmazaná rtěnka. Odebereme vzorek, třeba se v laboratoři podaří určit výrobce a typ.“

Reed vyšel ven ve chvíli, kdy koroner skončil a vpustil na místo činu techniky, kteří se pustili do vysávání, všechno posypali práškem na otisky, měřili množství rozlité krve a ve snaze objevit důkazy důkladně prohledali celou místnost i zbytek domu. „Má něco na záznamníku?“

„Měl hlasovou schránku. Podíváme se na to.“

„A co e-mailů?“

„Jakmile sejmou z počítače otisky, mrkneme se do jeho složek a dokumentů.“

„Kde vlastně pracuje?“

„Dělá sám na sebe,“ ozvala se Morrisetteová. „Investice. Poradenství. Něco jako finančník všeuměl. Dostal se už do problémů s vládní komisí pro cenné papíry. Myslím, že má kancelář na ulici Abercorn, kousek od Reynolds Square.“

„Bylas tam?“

„Co bych tam dělala?“ podivila se.

„Během svého takzvaného vyšetřování.“

„Neoficiálního vyšetřování,“ opravila ho a přimhouřila oči, jako by se chtěla bránit.

Policista se ozval: „Mám tady adresu. Našel jsem ji na hlavičce nějakého dopisu. Jo, Abercorn.“

„Prověř to tam,“ obrátil se Reed na Morrisetteovou. „Promluv si se zaměstnanci. Zjisti, jestli není něco jinak. Jestli Josh neměl deprese. Potřebujeme telefonní záznamy a finanční dokumenty, výpovědi sousedů, rodiny a přátel.“

„Pokud nějaké měl,“ ucedila Morrisetteová. „A ty mě nemusíš školit. Pracovní postup znám. Už v tom nějakou chvíli dělám, nezapomínej.“

Dost dlouho na to, abys věděla o Joshi Bandeauxovi své.

„Znovu si ověřím výpověď souseda. Jak se jmenoval? Hubert? Možná nám dokáže popsat řidiče toho bílého auta.“

„Doufejme,“ prohodila Morrisetteová, aniž by tomu doopravdy věřila, a Reed znovu pohlédl na oběť.

Třeba se mu podaří osvěžit tomu staroušovi paměť. Třeba budou mít štěstí.

Ale nesázel na to.

3

Caitlyn bylo zle, tak zle, že si musela zdřímnout, a teď spěchala, aby dohnala ztracený čas... ano, ztracený čas, to je její neustálý problém, pomyslela si, když ždíkala houbu do kbelíku a všimla si, jak strašlivě rudá je voda s mydlinkami, kolik krve se jí podařilo setřít ze zdí, zrcadel, pelesti a koberce v ložnici. Umyla i vanu a sprchu, vytřela je a vydrhla, až si olámala nehty a ruce měla celé zarudlé a pálily ji od dezinfekce a čisticích prostředků. Sundala záclony a strčila je do pračky, kde se zrovna máchaly. Dokonce musela vynadat Oscarovi a zamknout ho v garáži, když začal krev na koberci očichávat a olizovat.

Nedokázala ten nepořádek vystát. Byl jako memento. Jako by úklidem zakrývala důkazy, napadlo ji. Jenže k žádnému zločinu nedošlo. Jen silně krvácela z nosu, a přestože neměla pocit, že by všechna ta krev byla její, nemohla zavolat policii.

Čeho se tak bojíš?

Otázku ignorovala, vylila špinavou vodu z kbelíku do odtoku ve sprše a ještě jednou naposledy omyla kachličky.

Jako syčivá jiskra jí hlavou probleskla vzpomínka.

Caitlyn strnula.

Papíry. Právní dokumenty – od soudu – odsunuté na roh Joshova stolu. A krev... hustá rudá krev, která z něj vytékala, když na ni zíral nevidoucíma odsuzujícíma očima.

„Ježíši!“ zašeptala a otřásla se. To byl přece jen sen! Hrozný sen z minulé noci. Seběhla dolů, strčila mop a kbelík do komory vedle garáže, pak si v koupelně vedle pracovny snad podvacáté umyla ruce a prohlédla si řezné rány, které už ošetřila dezinfekcí a slepila motýlky z náplasti, aby se dobře zahojily. Řezy nebyly hluboké, ostří zjevně po kůži přejelo jen rychle a nezarylo se. Panebože, proč si nedokáže vzpomenout ani na to, že si ublížila?

V tom to přece vězí, ne? Těžká psychóza. Možná si ji navozuješ sama, abys zmírnila pocit provinilosti kvůli Jamii. Copak přesně tohle neříkávala doktorka Wadeová?

Škoda, že s doktorkou nemůže mluvit. Povědět jí o včerejšku. Ona by to pochopila. Snažila by se jí nějak pomoci. Ona by...

Jenže je pryč. Opustila tě. Udělala si studijní volno a nechala tě na holičkách. Teď už ti nikdo nepomůže bojovat s duchy a démony. Musíš sama.

„Ne!“ vykřikla a bouchla pěstí do zdi. Oscar zavřený v garáži ostře vyděšeně štěkl.

Nedělej to. Buď silná. Pro boha živého, teď se hlavně nesmíš sesypat, jinak zase určitě skončíš na psychiatrii.

Několikrát se zhluboka nadechla, pak si pomalu namazala ruce krémem, překonávala nervozitu a dívala se na svůj odraz v zrcadle nad umyvadlem. Byla bledá. Na tváři jí zřetelně vystupovaly pihy. Kaštanové vlasy měla zvlněné, jak se při práci zpotila. Cítila narůstající tlak v hlavě, připomínku migrény tepající za očima, a bojovala se záchvatu paniky, k níž nemívala nikdy daleko. Nesmí dovolit těm hrozným obavám, které číhaly těsně pod hladinou jejího duševního klidu, proniknout ven, nesmí si připustit strach z toho, že ztrácí zdravý rozum. Cožpak doktorku Wadeovou neujistila, že je schopná čelit všem nástrahám sama?

„Jste si jistá?“ ptala se jí psycholožka na posledním sezení. Doktorka Wadeová, drobná žena s hustými zrzavými vlasy sestříhanými nakrátko, nedokázala skrýt pochyby. „Mohla bych někomu zavolat. Mám několik kolegů, kteří by vám rádi pomohli. Dám vám na ně telefon.“

„Budu v pořádku. Opravdu si myslím, že je nejvyšší čas, abych se o sebe postarala sama,“ odpověděla Caitlyn a ačkoli se doktorka Wadeová pokusila skrýt pochybovačný výraz, nepodařilo se jí to.

„Všichni čas od času potřebujeme pomoc,“ ujistila Caitlyn. „Dokonce i cvokaři jako já.“

„Možná bych se měla vrhnout na psychologii a pověsit na hřebík grafický design a návrhy webových stránek,“ opáčila

Caitlyn, když jí doktorka podala krátký seznam jmen, který Caitlyn následně ztratila. A teď by se jí jeden z těch pitomých cvokařů hodil. Zatraceně hodil.

V duchu se znovu vrátila k minulé noci.

Jak mohla včera ztratit pojem o čase?

Proč má naprosté okno?

Co prováděla?

Kde sakra zůstala Kelly? I kdyby odjela z města, určitě by si poslechla vzkazy na telefonech, ne? Proč jí nezavolala?

Protože s tebou nechce mluvit. Už si to přiznej. Tvá sestra se ti vyhýbá. A divíš se jí? Pokaždé, když zavoláš, jde o nějaký problém, vždycky máš krizi, jsi v jednom kuse v průšvihů.

Hlas v hlavě na ni ječel snad ze všech koutů. *Copak to nechápeš? Už ji k smrti unavuje, jak pořád poslouchá o všem, co je ve tvém životě špatně, leze jí na nervy, jak ti musí pořád pomáhat, má tě prostě plné zuby!*

Ne, to není pravda! Kelly je její dvojče. Jednovaječné dvojče. Jsou si bližší než kdokoli jiný na světě. Kelly má jen moc práce, o to jde... Caitlyn se potila, nevšímalá si šíleného rytmu svého srdce a opláchla si obličej studenou vodou.

„Vzpamatuj se,“ řekla svému odrazu, když si ručníkem otírala čelo a tváře. „Dej se do kupy. Hned. Takový luxus, jakým je nervové zhroucení, si nemůžeš dovolit.“

Oscar vyl a škrábal na vrata garáže.

„Už jdu!“ zavolala, odhodila ručník a cestou ke dveřím se několikrát zhluboka nadechla. Musí si najít někoho, kdo jí pomůže. Prostě *musí*. Než jí úplně přeskočí. Otevřela garáž, Oscar se prohnal do domu a začal ji obíhat pořád dokola. „Tak pojď, vezmu tě na procházku, jo?“ promluvila na vířícího derviše, v něhož se proměnil její pes, který radostně kňučel a choval se jako blázen. „Na chvíličku se uklidni.“ Pohládila psa po hřbetě. „Ještě se musím postarat o pár věcí. Můžeš mi pomoci.“

S Oscarem v patách vyběhla po schodech do pracovny, vypnula počítač, našla telefonní číslo na doktorku Rebeccu Wadeovou a rychle ho vytočila. Ze zoufalství. Doufala, že se terapeutka třeba vrátila. Nebo nechala jiné číslo. Případně nahrála pacientům zprávu s kontaktem na některého ze svých kolegů.

Caitlyn se začaly potit dlaně. Telefon vyzváněl. *Bud tam*, modlila se v duchu, ale vzápětí ji strojový hlas informoval, že toto telefonní číslo bylo odpojeno, a jiné místo něj neexistuje. „Skvělé.“ Odložila bezdrátový telefon do nabíječky a kousala si nehet. Jak dlouho říkala doktorka Wadeová, že bude pryč? Tři měsíce? Půl roku? Nebo to nevěděla? Kam vlastně jela? Někam na západ od L. A.? Nebo to bylo San Francisco? Proč si to Caitlyn nepamatuje?

Pohlédla do kalendáře a zamračila se. Kdy měla vlastně poslední sezení? V červnu žádné nebylo. Zalistovala zpátky na květen... ne... Že by si ho zapomněla zapsat? Uchopila hlavu do dlaní a snažila se přemýšlet. Jak se jmenovali další psychologové, které jí doktorka Wadeová doporučila? A co ostatní doktoři v tom starém domě přestavěném na soukromé ordinace, kde měla praxi i Rebecca Wadeová? Nebyl tam nějaký doktor Nash nebo Nichols nebo Newell? Nějaké takové jméno? Zkrátka psycholog, kterému by mohla zavolat? Jenže když zírala na telefon, věděla, že si prostě nemůže vycucát z prstu jméno nebo si najít terapeuta ve Zlatých stránkách. Pokud se má nějakému psychologovi nebo psychiatrovi svěřit, musí se s ním setkat, podívat se mu do očí. Musí mu naprosto důvěřovat, než mu odvypráví svůj příběh. Svůj *prapodivný* příběh.

Oscar tiše zakňučel a ona vyhlédla z okna. Přes listí na větších sassafrasového stromu v zahradě zahlédla, jak do uličky vedle domu odbočuje policejní auto. Srdce se jí sevřelo. *Co teď?* Spěchala chodbou do ložnice s nepovlečenou postelí, vlhkým kobercem a sundanými záclonami. Oscar přiběhl za ní a naklonil hlavu, když nakoukla francouzským oknem na terasu a odtamtud sledovala policejní vůz, jak zastavuje u popelnic za domem. To nevypadá dobře... ani trochu. Znovu se rozhlédla po ložnici. Nebudou ji chtít vidět? Nezničila důkazy?

Čeho?

Těžce polkla. Z auta vystoupili dva policisté. Z místa spolujezdce vysoký dobře stavěný muž s tmavými vlasy a ještě temnějším výrazem. Pak se otevřely druhé dveře a do stínu u parkovacího místa vystoupila řidička. Útlá žena se sportovními slunečními brýlemi a platinovými vlasy upravenými do natu-

žených bodlin. Caitlyn měla na chvíličku dojem, že ji zná. Jenže to byla pitomost.

Když si policistka prohlížela dům, Caitlyn couvla dovnitř. Nechtěla, aby ji přistihli, jak je špehuje. *Přesně jako zločinec ze starého napínavého filmu.* Chová se jako paranoik. Jako by skutečně měla co skrývat. *Překonej to!*

Jenže nedokázala zastavit bušení srdce a všimla si, že nestačila otřít krvavou šmouhu na zárubni dveří skříně. Skvělé. Prostě... skvělé. Oscar vrčel, a když se Caitlyn sklonila, aby ho zvedla, všimla si obvazů na svých zápěstích s nenápadnou načervenalou linkou prosakující přes gázu. Zděsila se a stáhla dlouhé rukávy trička tak, aby rány zakryla; instinktivně se bránila zvědavým policejním pohledům. Nechtěla, aby si všimli červených stop po krvi ani obvazů na zápěstí.

Ne že by měla co skrývat.

Až na to, žes měla celou ložnici umazanou od podlahy až ke stropu od krve.

No a co? Tak trochu krvácela. Možná hodně. Z nosu. Dokonce se pokusila podřezat si žíly. Co na tom? Není to zločin a tohle je její dům, její soukromí, jediné na světě.

Jasně. Proč teda trpíš takovým stihomamem?

Kvůli té krvi... tolik krve... jak mohla provést takovou věc, a nevědět o tom? Vypila moc alkoholu? Měla další ze svých výpadků, kdy jí utíkal čas příliš rychle? Panebože ne! Jen to ne! Ať se stalo cokoli, připadalo jí to děsivé. Nahánělo jí to hrůzu. A z představy sebepoškozování jí naskočila husí kůže.

Policisté obešli dům, a jakmile se Caitlyn přesunula do pracovny, viděla, že už jsou u branky na předzahrádce. Pohřbila tedy naději, že by snad šli na návštěvu k sousedům.

Je to jasné, že? Jsou tady kvůli tomu nepořádku v ložnici. Přišli kvůli něčemu, čeho ses dopustila. Nějak poznali, co se stalo. A ty to nevíš.

Zařala zuby a odmítala naslouchat svým pochybám. Nazula si žabky a seběhla ze schodů. Ozval se domovní zvonek. Oscar se divoce rozštěkal a hnal se do předsíně. „Hodný,“ uklidňovala ho Caitlyn, zhluboka se nadechla a prudce otevřela.

Ano, na prahu stáli policisté. Vysoký muž s drsnou vizáží a snědým obličejem před sebe zvedl průkaz s odznakem. Po jeho boku stála jeho partnerka, drobná štíhlá žena s téměř bílými vlasy a tmavými brýlemi. Tvářila se vážně a také se legitimovala.

To vypadá špatně. Opravdu špatně.

„Paní Bandeauxová?“ zeptal se muž.

„Ano.“ Přikývla, srdce se jí sevřelo, polámané nehty zarývala do hrany dveří, které držela stále otevřené. „Jsem Caitlyn Bandeauxová.“

Usmál se, ale jen zvedl koutky. Oči se mu nesmály. „Já jsem detektiv Reed a toto je má partnerka, detektiv Morrisetteová. Nevadilo by vám, kdybychom šli na chvílku dál?“

Odznaky vypadaly pravé, fotografie v průkazech byly nelichotivé, ale shodné s lidmi na jejím prahu. Zaváhala. Pomyslela na nepořádek nahoře. Na zapomenutou šmouhu krve na skříni. Silou vůle se poněkud uklidnila a otevřela dveře dokořán. Měla pocit, že ji policistka hodnotí už pohledem. „Co se děje?“ zeptala se Caitlyn, ale cítila až do morku kostí, že jí nesou špatné zprávy.

Ustoupila, pustila je dál, a přestože za nimi dovnitř pronikl závan příšerného parna zvenčí, byla jí taková zima, až se téměř viditelně třásla.

„Bohužel pro vás máme špatné zprávy, paní Bandeauxová,“ promluvil muž a ukázal na židli, protože Caitlyn se podlomily nohy a zachytila se opěradla.

„Jaké?“

„Jde o vašeho manžela.“

„O Joshe?“ zašeptala a měla dojem, jako by ji kolem krku svíraly ledové prsty a škrtily ji. V hlavě se jí rozezněl ohlušující hřmot jako dunění moře v uzavřené jeskyni. Na okamžik před sebou viděla bledého Joshe, nehybně ležícího na stole. „Co je s ním?“ Polkla a v ústech měla sucho jako na poušti. Věděla, co přijde.

„Je bohužel mrtvý,“ promluvil detektiv Reed. Hřmot v Caitlynině hlavě ještě zesílil a nohy už jí téměř vypovídaly službu.

„Ale jak...?“

„Zatím ještě nevíme, co se stalo. Prověříme všechny možnosti a čekáme na zprávu soudního lékaře.“

„Ne!“ Energicky kroutila hlavou. „Tomu nevěřím.“ Ale věřila. Věděla o všem. Nějak o tom věděla.

„Upřímnou soustrast,“ řekl Reed a jeho kolegyně se přidala, ale Caitlyn je nevnímala. Křečovitě svírala čalouněné opěradlo židle, nohy se jí nekontrolovatelně roztráslly.

„Já vím, že je to těžké,“ promluvila žena a znělo to jako z velké dálky. Caitlyn ji téměř neslyšela. Před očima se jí míhaly rychle se střídající vzpomínky. Josh jako mladík u kormidla své soukromé plachetnice. V Neapoli, kde ji požádal o ruku. Po Jamiině narození, kdy se snažil skrýt zklamání, že dítě není chlapec. Když se plížil domů pozdě v noci a tvrdil, že pracoval. Jak byl našťvaný, že mu nevyšla nějaká investice, nebo bílý jako stěna a otřesený na dceřině pohřbu.

„Měl váš manžel nějaké nepřátele?“ zeptala se policistka – jak se vlastně jmenuje? A Caitlyn se vrátila do přítomnosti.

„Nevím... ano, asi ano.“ Jenže nedokázala přemýšlet.

„Budu potřebovat jejich jména.“

„Jistě, ale... on... byl podnikatel, ve městě. Některé obchody mu nevyšly.“ Caitlyn bolestivě dunělo v hlavě, jako by se jí najednou zvětšil mozek.

„Měl deprese?“

„Josh? Deprese? Já nevím. My... žili jsme odděleně... ach, jistě, to přece víte, když jste tady. Nebydlíme spolu už tři roky.“ Caitlyn si připadala prokřehlá skrz naskrz a ze všech sil se snažila normálně uvažovat. Což bylo nemožné. Najednou pocítila slabost... vnímala, jak pomalu ztrácí vědomí.

„Sedněte si. Paní Bandeauxová?“ promluvila z velké dálky žena a Caitlyn ucítila, jak ji objímají a podpírají nějaké ruce, vedou ji do obývacího pokoje. Nohy měla jako z vosku.

„Manžel... podal žádost o rozvod.“ Musí to vydržet, než jí policie dá pokoj, aby měla čas si všechno promyslet. Vnímala, jak jí někdo pomáhá usednout na pohovku.

„A vy?“ ozval se muž.

„Co já?“

„Souhlasila jste s rozvodem?“